

1.

Miếu Cây Đa

Tàu kéo một hồi còi báo hiệu vào ga.

Tôi tỉnh ngủ, nghiêng người nhìn ra ô cửa. Nhà ga đơn sơ, dòng chữ “Ga Cẩm Giàng” nổi lên trên bức tường quét vôi vàng đã ngả màu sữa đục. Trong sân ga, mấy người khách đứng bên gốc cây thông, tay xách sẵn đồ đợi lên tàu, một cô bé áo hoa đang chơi đùa với chú mèo mướp trước cổng có giàn hoa giấy. Bên đường ray là những lùm cây táo ta, cành cong mềm, chum chúm nụ xanh tơ ngả ra phía đồng lúa.

Đi qua đồng lúa xanh miết ấy là về đến làng An. Ngôi làng nhỏ nằm giữa những cánh đồng. Ngôi làng nhỏ có nhiều vườn cây cổ thụ. Trong đó có cả vườn cây cổ thụ của bà ngoại tôi. Vườn của ngoại có cây nhãn,

cây vải, cây mít, cây ổi thân to cả vòng tay ôm không xuể. Những cây táo ta mọc xung quanh vườn như hàng rào, những cây táo ấy có lẽ cũng đang chum chúm nụ xanh tơ. Nhà bà ngoại còn có cả một con mèo trắng mắt xanh đang đợi tôi về. Rồi tôi sẽ được chơi nghịch thỏa thích. Tôi sẽ được tự do trong khu vườn của bà. Mới nghĩ tới đó, tôi đã thấy lòng đang nở ra như cánh hoa táo.

Tôi khoác ba lô, bước xuống tàu. Hành khách đã có người rậm rịch lên tàu. Sân ga nhộn nhịp hẳn.

Nhìn thấy tôi đi dọc theo dãy táo ta, một người đàn ông mặc áo công nhân xanh bạc màu đuổi theo tôi mời chào:

– Cậu bé về đâu? Lên chú chở, chú chỉ lấy tiền xăng thôi.

Tôi chỉ tay về một lối mòn dẫn xuống con đường tách đôi cánh đồng lúa xanh:

– Cháu chỉ đi qua cánh đồng lúa là về tới nhà.

Người đàn ông nhún vai:

– Chà, trông vậy mà cũng mấy cây đấy. Trời đang nắng. Đi qua miếu Cây Đa trưa nắng một mình cháu không sợ à?

– Miếu Cây Đa có gì mà sợ? Lần nào về quê cháu chẳng đi qua.

Tôi nhún vai, nghĩ thầm chú này đang dọa tôi. Chẳng biết nhún vai có phải là một bệnh lây truyền

không mà chú áo xanh cũng lại nhún vai một cái. Tỏ vẻ thần bí, giọng chú đầy âm u:

– Hồi ấy, chừng mười tuổi, đi học về qua miếu Cây Đa lúc 11 giờ trưa, chú bị rùi cứ ngồi núp bên gốc cây không về nhà được.

– Ai rùi chú?

– Người ta bảo ma rùi.

Ma thì ai chẳng sợ. Có người sợ ít, có người sợ nhiều. Tôi có lúc sợ nhiều, lúc sợ ít, còn tùy vào không gian và thời gian, cả tâm lí nữa. Nói chuyện ma vào lúc trời vừa nắng lên, trên cánh đồng nhấp nhô nón trắng, trong khi tôi một mình vừa làm hành trình gần sáu mươi cây số về quê thì chú cũng chưa khiến tôi phải rùng mình sợ nhiều.

– Rồi sao nữa hả chú?

– Qua 12 giờ, bố mẹ mới tìm thấy chú ở gốc đa. Họ kéo chú cũng chẳng ra được, chú nặng như cối đá lổ. Bố mẹ chú hoảng. Mẹ chú phải vào miếu Cây Đa vái Một thần tạ lỗi và xin phép cho chú về nhà thì mới đưa được chú về.

– Thật là li kì. Lần đầu tiên cháu nghe. Có lẽ chỉ mỗi chú bị ma rùi kiểu thế?

– Không phải mỗi mình chú đâu. Thịnh thoảng cũng có người bị rùi như chú.

Câu chuyện và ngữ điệu kể chuyện của chú áo xanh khiến nỗi sợ hãi ma của tôi cũng lay động đôi chút. Nhưng tôi vẫn tự tin nghĩ rằng, chú áo xanh đang cố tình thêm mắm thêm muối cho câu chuyện để cho tôi sợ hãi ma quá mà thuê chú chở về. Tôi đã một mình ngồi tàu sáu mươi cây số về đây còn chẳng sợ, huống chi một đoạn đường đồng với qua một gốc đa. Tiền mẹ cho chỉ có hạn, tôi không muốn chi tiêu vào những việc đáng lí cần tiết kiệm. Tôi sắp được gặp bạn thằng Kiên, thằng Hùng, cái Nhung rồi. Hè năm ngoái, khi cái Nhung nhờ lưng tôi làm giá để vẽ cánh hai thằng Kiên, Hùng đang tắm ao, tôi đã từng hứa thắm với mình là năm nay về, sẽ dẫn nó lên phố mua tặng nó một cái giá vẽ, một bộ màu vẽ mà nó thích. Nay, bộ màu vẽ thì có rồi còn giá vẽ nữa thôi. Bây giờ chẳng thể vì câu chuyện ngồi lì ở gốc đa không về nhà của chú xe ôm được chú đặt tên là MA RUI mà tôi đánh mất lời hứa của mình.

Tôi cười, nói cứng:

- Nhưng cháu mười ba tuổi rồi. Và giờ mới gần chín giờ sáng, vẫn còn các cô bác làm đồng, cháu chẳng sợ ma rùi.

Chú áo xanh gật đầu:

- Ủ đúng thế, mới chín giờ sáng. Cháu không sợ thì cứ đi thôi. Mà cháu qua miếu thì nhớ nhặt hòn đất hay hòn cuội đặt lên đồng đất ở cạnh gốc cây nhé.

Chú áo xanh quay lại để tìm người khách khác. Chẳng biết chú ấy có kể câu chuyện bị ma rùi qua miếu Cây Đa cho người khách tiếp theo nữa không. Lúc sau, tôi thấy chú chở một bà khách với mấy cái giỏ gà kêu quang quác hai bên xe. Chú đi qua tôi bấm còi buýt buýt, như muốn khoe đã bắt được vị khách nặng kí hơn tôi. Đoạn, chú rẽ vào cây cầu sắt sang sông. Tôi rẽ xuống đường cánh đồng lúa.

Tôi đi như chạy theo sóng lúa. Đám châu chấu, cào cào bay trong đám cỏ loạn xạ. Tới gần gốc đa, tôi hơi chững lại khi nhìn thấy ngôi miếu nhỏ với mái ngói rêu phong. Miếu đặt trên cái trụ đá, chỉ cao tới vai tôi. Tôi khẽ rùng mình nghĩ tới lời cảnh báo của chú xe ôm. Tôi bèn cúi xuống cầm một hòn đất nhỏ ven bờ mương, đi tới đặt vào đồng đất cạnh gốc đa rồi chạy ù qua. Gió từ đâu thổi vù vù qua tai tôi. Bỗng có tiếng xe đạp phanh kít lại ngay trước mặt tôi:

- Ô, Vinh, mày về bao giờ thế? Sao chạy như ma đuổi thế?

Tôi nhận ra thằng Kiên. Nó đang đeo một chồng bao ni lông sau xe. Tôi hỗn hển:

- Tao vừa về.

- Thế à? Giờ tao phải sang ông ngoại hái nhãn cho ông bán đã. Xong tao về thì tao sang chơi với mày nhé!

- Ủ nhé! Nhớ nhé!

Thằng Kiên gật đầu rồi lên xe đạp đi. Tôi cũng vừa đi vừa chạy vào ngõ nhà ngoại.

2.

Con mèo trắng mắt xanh

Qua cái ao lớn là tới cổng nhà bà ngoại. Cổng khóa, tôi đi men ra sau tường, chui qua rào râm bụi vào trong sân. Góc sân có mấy cái chum, vại. Tôi nhấc cái chum tương vị trí thứ hai lên, ở đấy có hai chiếc chìa khóa đã hơi han để mở cổng, mở cửa. Bà vẫn cất chúng ở chỗ đó từ mấy năm nay để cho con, cháu có về quê mà bà đi đâu đó thì vẫn có chìa khóa mở vào nhà. Năm ngoái về, tôi cũng vào nhà bằng cách này. Nên việc tìm chìa khóa mở cổng với tôi quen như việc mở vung nồi lục cơm nguội.

Bà ngoại cũng mới ra bắt ô tô đến bệnh viện sáng nay. Di Hường đi để đêm hôm kia, gọi điện cho bà lên thăm. Bà gọi cho mẹ tôi. Mẹ nói chuyện đó và hỏi tôi có

thể về trông nhà cho bà, và trông nom con Bông, con mèo trắng mắt xanh trong một thời gian không? Có đi một mình được không? Tôi đã reo lên:

– Tại sao lại không, con mười ba tuổi rồi đấy. Con thích về bà ngoại lắm! Con đã hẹn với bọn thằng Kiên...

– Mười ba cả tuổi mẹ... nhưng như vậy thì tốt quá! Con không sợ ở một mình chứ?

– Dĩ nhiên là con không, con rất thích là đằng khác. Mà con còn con Bông, còn bọn bạn dưới quê. Con tự lập được.

– Ừ, thế thì mẹ yên tâm! Có gì thì chủ động gọi điện cho mẹ nhé, dạo này mẹ cũng bận lắm.

Thế là sáng nay, tôi dậy từ sớm để bắt tàu về quê và được toàn quyền sử dụng một chiếc điện thoại của mẹ dành cho. Ở quê một mình, tôi tha hồ vui chơi, nghịch ngợm, không lo bị la mắng, không bị thu điện thoại khi đang chơi *game* dở, không bị giục đi ăn, đi ngủ đúng giờ... Nói chung là tôi được tự do. Tôi muốn làm gì thì làm, dù chỉ làm những việc để chơi. Tôi muốn ăn gì thì ăn, tủ lạnh bà đã mua đầy đồ, tôi muốn chơi gì thì chơi... chơi đến quậy phá cũng chẳng sao. Mùa hè này quả là tuyệt vời. Mới nghĩ thế mà tôi đã thấy giai đoạn sung sướng của tôi đang đến.

Mảnh sân gạch đầy nắng trông càng rộng mênh mông. Nhân, vãi, mít trong vườn vẫn um tùm xanh. Mấy cây nhãn cổ thụ sau vườn từng chùm quả mọng

tít trên cao kéo đàn chim bay về ăn quả. Cây hồng nhung trước sân đã bung mấy bông hoa, hút mấy con ong đang bay vờn lấy mật. Bầy ong thật nhàn rồi, suốt ngày bay nhảy vờn hoa hút mật. Tôi không có cánh bay như ong, nhưng giờ thì tôi cũng tha hồ chơi nghịch và chỉ cần làm một việc duy nhất là cho con Bông ăn. Mà con Bông thì ăn đáng một nhúm, có ngày nó nhịn cũng chẳng sợ chết đói.

Tôi mở cửa nhà, con Bông đang nằm trên bàn giặt mình, nhảy xồ lên cửa sổ, kêu “ngao ngao” cảnh giác. Mắt nó bỗng lóe lên xanh biếc.

Tôi trấn an nó:

– Meo. Tao đây, không nhận ra à?

– Meo.

– Meo meo meo. Bông ngoan. Tao sẽ chăm sóc mày và chúng ta sẽ trông nhà, trông vườn cho bà trong những ngày này. Chỉ có tao và mày. Ha ha, vui chưa?

Con Bông có vẻ hiểu chuyện hay cố tỏ ra hiểu chuyện, nó im lặng, lim dim mắt. Thôi thế cũng được. Chứ nó mà meo meo thêm mấy chập nữa kéo tôi phải nói tiếng mèo với nó mãi cũng mỏi mồm, khô họng lắm.

Nhà cửa của bà vẫn như hè năm ngoài tôi về chơi. Chiếc giường con của tôi bên cửa sổ đã có mấy cuốn truyện thiếu nhi để ở đầu giường. Bà luôn nhớ sở thích đọc truyện của tôi và bà đã chuẩn bị sẵn những món quà tinh thần ấy. Đây cũng chính là một điều khiến tôi luôn thích về bà. Trên bàn uống nước có lọ hoa hồng nhung hé nở. Có lẽ bà vừa cắt từ cây hồng sáng sớm nay để chào đón tôi về nhà. Không khí căn nhà thơ mộng và thơm tho hẳn.

Tôi cởi quần áo ngoài, rót cốc nước uống, rồi lấy khăn mặt vắt lên cổ định ra bể nước rửa mặt, nhưng nhìn thấy trong ba lô có gói bánh quy, liền lấy mấy cái mang tới cửa sổ cho Bông. Nhưng màn chào hỏi thân thiện ấy của tôi không được con Bông đáp lại. Nó phốc lên nóc bể, từ đó nhảy xuống vườn, miêng kêu meo meo. Sau một năm xa cách, con Bông có vẻ như chưa nhận ra tôi. Tôi để bánh lên bậu cửa sổ, khép cửa nhà chạy ra vườn, đuổi theo con mèo. Vừa chạy tôi vừa kêu meo meo meo, tiếng tôi giống y một con mèo.